

cenciats, només 14 van als comtats rurals, d'aquí deu anys, en lloc d'un promig actual de 15 metges per cada comtat, no n'hi haurà més que 3, nombre absolutament insuficient per assegurar un servei mèdic normal.

Hom ha volgut sostenir que si els metges forans no eren substituïts, era per raó de què llur plaça no era vacant. Però aquest argument no té cap valor, car ja hem vist que en una tercera part dels comtats els metges desapareguts no havien estat suplerts. Per altra banda, l'ona dels *irregulars* inunda els districtes rurals, no essent continguts pels regulars. I els infants que abans eren posats al món pels metges rurals, ho són avui per les llevadores, professió que no està reglamentada als Estats Units, o bé neix en clíniques especials despendioses; el que representa un cost de 300 a 1.000 dòlars a la família, el qual és una pesada contribució damunt la natalitat.

* * *

Quines són les causes d'aquesta situació perillosa?

La més important és, segurament, la creixent dificultat dels estudis mèdics. Fa trenta anys que només calien tres anys per obtenir el títol; ara en calen sis o set. En 1904 hi havia 169 escoles de medicina (no facultats); en 1926 en restaven només que 69. Com a conseqüència es lliuraren 5.747 títols en 1904, i solament 3.962 en 1926. Les escoles de medicina es reduïen a menys d'una meitat i els títols expedits baixaven en una tercera part, mentre que la població augmentava del 35 %, passant de 85 milions a 110 milions. Hi havia un nou metge per cada 15.000 habitants, en 1904, i un per cada 29.000, en 1926, en xifres rodones.

Les escoles d'avui són molt cares, perquè són molt luxoses. Un estudiant costa, anyalment, de 250 a 2.000 dòlars, o sigui de 1.000 a 8.000 per fer-ne un metge. I no són ja, per altra part, escoles de medicina, sinó "instituts de biologia aplicada". Aquest inflament és la contra partida de les magnífiques fundacions, ricament dotades, que s'han multiplicat aquests darrers anys, les quals essent perfectament organitzades i no dispensant-se de res, han atret els estudiants; han anul·lat les escoles de vella reputació i de bon rendiment econòmic.

A més, l'esperit de l'ensenyament ha canviat. Les escoles mèdiques no són ja escoles per fer pràctica, sinó centres de recerques, veritables no són metges aptes per ensenyar, sinó homes "instituts de biologia aplicada". Els professors ja d'estudi, especialitzats en determinada branca del saber, estranys a tota pràctica, i la divisió tan necessària entre el laboratori i la càtedra d'ensenyament ha quedat oblidada. Heus ací el retrat que en fa M. W. Allen Pusey dels professors d'avui:

"El professor típic de l'escola mèdica moderna és un home encara jove, a vegades extraordinàriament hàbil, altres vegades no tant, però gairebé sempre un home que ha passat per una formació molt refinada. Graduat en una de les nostres rares escoles—molt sovint a *Johns Hopkins*, de la qual només un 2,45 % dels graduats exerceixen en pobles de menys de 5.000 habitants i dels quals mètodes han dominat l'educació mèdica americana des de fa vint anys—treballa en un hospital o un laboratori d'Universitat durant alguns cursos, fins que algun institut fixa l'esguard en ell... Els homes d'aquesta mena han passat tots els llurs anys de professió dedicant-se a un treball protegit i movent-se en un medi científic refinat; no tenen cap experiència de les dificultats que es troben a la pràctica.

"Habituat a tots els recursos del laboratori, hipnotitzats per les xifres i els anàlisis, han perdut el sentit clínic; i és sempre veritat que "el millor metge té els seus útils sota el seu capell i en les seves mans."

* * *

Quin remei abastar per aquesta situació? Caldrà preveure una organització social de la medicina, un socialisme mèdic? Donaran tal vegada els bons camins i un auto la solució del problema? Un auto permet evidentment de tenir cura dels malalts en un radi molt més extens; però, qui pagarà les despeses de trasllat? Pot esperar-se que les petites viles i els municipis rurals esdevinguin tan atractius que hi acudeixin els metges en gran nombre?

El veritable remei, conclou el Dr. Pusey, remei que per altra part ha estat recomanat per algun eminent professor americà, seria abreujar la durada dels estudis portant-la a quatre anys.